

C. F. Sørensen: Spørgsmaalet Det kongelige Teater har jo skabt Røre og Bevægelse i de senere Aar i det danske Folk; men det er ikke noget nyt, at der er Røre om Det kongelige Teaters Drift. Af Forhandlingerne i Folketinget fik man at vide, at lige fra Stænderforsamlingernes Tid havde den danske Rigsdag beskæftiget sig med dette Teaters økonomiske og kunstneriske Forhold. I Betragtning af disse mange Rørelser om denne Sag vil jeg derfor takke den højtærede Undervisningsminister og Venstres ærede Ordfører for den korte og knappe Maade, de fremsatte deres Synspunkter paa. Jeg tror ogsaa, at der er skrevet saa meget og talt saa meget om Det kongelige Teater, at det nu ikke længer er lange Taler, der skal gøre det. Ærede Medlemmer af dette høje Ting kender sikkert Forholdene saa indgaaende, at de ret hurtigt er klar til at tage den Stilling til Sagen, som de ønsker at tage, og jeg kan for mit eget og mit Partis Vedkommende sige, at vi vilde i Dag have kunnet tage alle tre Behandlinger uden Udvalg, saa grundige og saa langvarige som disse Forhandlinger om Det kongelige Teater har været. Dog, vi har et Tokammerssystem, og vi skal vel ogsaa paa dette Omraade opretholde Landstingets Værdighed, saa det er vel nødvendigt at komme igennem Skærsilden med Lovforslaget ogsaa i dette høje Ting.

Der er en Ting, som glæder mig ganske overordentligt, og det er, at man fra næsten alle Sider, baade i Pressen og blandt Rigsdagens Medlemmer, har anerkendt, at Det kongelige Teater bør opretholdes som et Statsteater. Allerede da en af de første Kommissioner blev nedsat, nemlig Teaterkommissionen af 1851, fremkom Spørgsmaalet om, hvorvidt Det kongelige Teater havde Kulturopgaver, som den danske Befolkning havde Krav paa at faa røgtet. Der siges i den paagældende Betænkning, at det er en Kulturopgave for Staten at støtte den dramatiske Litteratur og Kunst. Kommissionen vedtog derfor enstemmigt som en Selvfølgelighed, at Statsmagten burde bevilge Penge til den dramatiske Kunst i og ved et dramatisk Institut. Det er dette Problem, som er gaaet igen gennem Forhandlingerne siden da, og det er det, som ved de sidste Forhandlinger paa den danske Rigsdag er slaaet stærkere fast af flere her paa Ting og af flere i Pressen, end det nogen Sinde tidligere er slaaet fast: at Det kongelige Teater har en Kulturopgave, som Staten ikke kan skubbe fra sig, og som det gælder om at søge røgtet paa en saa god og forsvarlig Maade som muligt.

Det er rigtigt, som det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Stegger Nielsen) sagde, at siden Teaterkommissionen af 1851 har der været en Mængde Udvalg, en Mængde Kommissioner o. s. v., som har beskæftiget sig med Det kongelige Teater og fremsat mange forskellige Forslag, ikke alle sammen lige gode, i hvert Tilfælde ingen med det gode Resultat, at Ordningen kom til at hvile paa et fast Grundlag, som kunde holde ud i Fremtiden; det sidste vilde vel ogsaa paa Grund af de økonomisk skiftende Forhold og Pengenes forskellige Værdi være umuligt at faa gennemført. Man maa nu engang følge med og indrette sig; det er ikke altid lige let, men Stats- og kommunale Forhold maa i Kraft af de Bevillinger, der gives i de paagældende Forsamlinger, indrettes efter de skiftende økonomiske Forhold, og saa maa vi i det private Liv se at hjælpe os saa godt igennem, som vi privat kan.

Det Lovforslag, som blev fremsat den 31. Oktober 1934, og som nu er til første Behandling i det høje Landsting, gaar, som ogsaa Ministeren udtalte, ud paa, at der skal ydes et fast Tilskud paa 500 000 Kr. og saa en fikseret Sum for Teatrets Forlystelsesaftag, en Gennemsnitssum paa 220 000 Kr. Dette skulde blive et Beløb paa 720 000 Kr., altsaa 110 000 Kr. billigere, end hvad Driften kostede i Fjor, nemlig de 830 000 Kr. Disse 720 000 Kr. er, oplyses det, ca. 400 000 Kr. lavere end det gennemsnitlige Statsbidrag gennem en længere Aarrække. Med disse 720 000 Kr., de 325 000 Kr. fra Statsradiofonien og saa de kommunale Tilskud, som det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds omtalte, og som jeg straks skal gøre et Par Bemærkninger om, mener Ministeriet, at man, hvis ikke særlige Forhold kommer til, force majeure o. s. v., skulde kunne faa det til at løbe rundt i de kommende Aar.

Jeg vil, inden jeg begynder at tale om Hovedstadskommunernes Tilskud, gerne bringe det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Stegger Nielsen) en Tak, ikke for hans Tales Indhold, men for hans Tales Form angaaende disse Kommuners Tilskud, thi jeg erkender, at det var en noblere, en smukkere og pænere Tone, det ærede Medlem anvendte, end den Tone, som blev anvendt i det høje Folketing af de ærede Medlemmer, der tilhører samme Parti. Jeg skal ikke gentage Udtalelserne her, det bliver de ikke bedre af, tværtimod, men jeg skal henvise til Rigsdagstidende og ligesom den ærede Folketingsmand Hr. Bindslev protestere imod Udtalelser af denne Art mod andre Kommuner i vort Land.